

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki (przewodniczący)

SSN Adam Roch

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

przy udziale prokuratora delegowanego do Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw Wojskowych Ingi Jasińskiej,

w sprawie J. Ł. o odszkodowanie i zadośćuczynienie z wniosku T. I. i W. Ł.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 kwietnia 2023 r.,

apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawców

od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt Żo (Un) 6/21,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika wnioskodawców - adw. I. B. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

3) kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	I KA 21/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		

Wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 sierpnia 2022r., sygnatura akt Żo (Un) 6/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację		
☐ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☐ oskarżyciel posiłkowy		
☐ oskarżyciel prywatny		
☐ obrońca		
☐ oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
☒ inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☐ co do winy
		☐ co do kary
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów

1.4. Wnioski

☒ uchylenie	☒ zmiana
---	--

2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	-----	Sąd odwoławczy nie prowadził własnego postępowania dowodowego	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----------	--	-------	-------------

2.2. Ocena dowodów		
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

1. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW

Lp.	Zarzut	
1.	naruszenie art. 7 k.p.k, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów i uznanie, że J. Ł. podjął się działalności, która byłaby zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a w konsekwencji oddaleniem wniosku o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz spadkobierców J. Ł., w sytuacji gdy J. Ł. nigdy nie podjął działań wprost wymierzonych przeciwko niepodległemu Państwu Polskiemu a wprost przeciwnie - w bardzo młodym wieku działał w Armii Krajowej za co został surowo ukarany zsyłką na Sybir - a	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
1.		

informacje o ewentualnych przestępstwach popełnionych po zakończeniu II Wojny Światowej winny zostać ocenione przez pryzmat wcześniejszych działań na rzecz niepodległości ojczyzny, możliwego skazania z uwagi na wcześniejszą działalność

w ramach Armii Krajowej oraz półtorarocznego pobytu katorżniczej prac, które to zdarzenia niewątpliwie odcisnęły piętno na młodym mężczyźnie, który w momencie wstąpienia do wojska miał zaledwie 16 lat;

2. naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że działania podejmowane przez J. Ł. stanowiły zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a w konsekwencji oddalenie wniosku o przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia, w sytuacji gdy zostały spełnione odpowiednie przesłanki, a spadkobiercom J. Ł. przysługuje prawo do odszkodowania, albowiem postanowieniem z dnia 8 marca 2021 roku sygn. akt Ko. (Un) 18/20 stwierdzono nieważność wyroku byłego Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie z dnia 13 marca 1948 roku (sygn. Sr 1241/47), na mocy którego J. Ł. został skazany za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego;
3. art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że uprawnienie do odszkodowania i zadośćuczynienia przyznane zostało tylko tym, którzy w całym swoim okresie nigdy nie podjęli się działalności, która byłaby zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, w sytuacji gdy przepis ten w rzeczywistości nie jest tak jednoznaczny jak przyjął Sąd I instancji, a ocena działań J. Ł. winna być rozpoznawana przez pryzmat działalności w Armii Krajowej.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

W zakresie sformułowanych w apelacji pełnomocnika wnioskodawców zarzutów nr 1 - 3 (a więc zarówno w postaci naruszenia art. 7 k.p.k, jak i obrazy przepisów prawa materialnego art. 8 ust. 1 i 5 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego) wypada na wstępie zauważyć, że mimo ich formalnego zróżnicowania osadzone zostały na jednej

płaszczyźnie, sprowadzającej się do wyrażenia przez apelującą odmiennego zapatrywania w kontekście prawa do uzyskania przez wnioskodawców odszkodowania i zadośćuczynienia, poprzez uznanie przez sąd I instancji, że J. Ł. dokonał działalności stanowiącej zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Okoliczność ta nota bene znajduje bezpośredni wyraz już w samej treści wszystkich wyeksponowanych zarzutów. Skoro zatem zarzuty te sprowadzają się do tych samych zagadnień oraz odwołują się do analogicznej argumentacji uzasadnione stało się ich łączne rozpatrzenie (aczkolwiek tylko w przeważającej mierze). Trzeba również dodać, w kontekście zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. (zarzut nr 1), iż sąd I instancji, wbrew stanowisku wyrażonemu w środku odwoławczym, nie dopuścił się naruszenia granic swobodnej oceny dowodów, określonej w tym przepisie. Oceniał bowiem materiał dowodowy zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wiedzy historycznej, a nadto w pryzmacie wszystkich okoliczności sprawy. W konsekwencji sąd a quo dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które wskazywały w sposób nie budzący wątpliwości, iż zachodziła negatywna przesłanka wyłączająca dopuszczalność zasądzenia roszczeń wnioskodawców w postaci działalności przestępczej J. Ł., a zatem aktywności, która stanowiła zaprzeczenie działalności niepodległościowej w rozumieniu art. 8 ust. 5 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (tzw. ustawy lutowej). Stanowisko to sąd odwoławczy podziela. W konsekwencji nie mogły odnieść oczekiwanego skutku argumenty postawione w środku odwoławczym, a dotyczące okoliczności mających wpływ de facto przede wszystkim na wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia (pierwsze aresztowanie J. Ł., trudne warunki bytowe oraz wpływ tych zdarzeń na jego późniejsze życie: trudności adaptacyjne po odzyskaniu wolności, w tym kłopoty ze zbudowaniem prawidłowej relacji z rodziną, trauma, koszmary nocne, choroba, problemy z alkoholem, próby samobójcze etc.). Są to bowiem niejako okoliczności następcze, które byłyby relewantne w obliczu ustalenia istnienia prawa do odszkodowania i zadośćuczynienia. Tymczasem in casu sąd I instancji trafnie stwierdził brak podstaw prawnych dla roszczeń od Skarbu Państwa, z uwagi na ograniczenie wymienione w art. 8 ust. 5 ustawy lutowej. W apelacji nie przedstawiono z kolei konkretnych argumentów przemawiających za obaleniem stwierdzonego ograniczenia. Nie wzruszono bowiem wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 3.6.1947r., sygn. akt K 247/47. Na tym tle jako wyłącznie gołosłowne, bo pozbawione jakichkolwiek dowodów na poparcie, jawiły się m. in. twierdzenia o tym, iż trudno uznać, aby czyny J. Ł. były związane stricte z zaprzeczeniem działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz o braku możliwości ustalenia rzetelności przeprowadzanego procesu, jako że odbywał się w stosunku do osoby, która wcześniej została aresztowana za działania na rzecz właśnie niepodległego bytu Państwa Polskiego. W aktach sprawy brak jest najmniejszych dowodów na poparcie tego stanowiska, i nie posiadają ich również wnioskodawcy, co zresztą stwierdza sama apelująca. W

szczegółności w dokumentach archiwalnych nie występują dowody obalające domniemanie, że postępowanie w tej sprawie było prowadzone w sposób nieobiektywny. Równie gołosłowne były twierdzenia o charakterze popełnionych przez J. Ł. przestępstw, które miały wynikać nie tyle z chęci wyrządzenia krzywdy, lecz najprawdopodobniej z ogólnie panującej biedy.

W tym aspekcie, a także odnośnie do zarzutów obrazu prawa materialnego (nr 2 i 3, tj. obrazu przepisów art. 8 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego), wskazać należy, że świadczenia wynikające z ustawy lutowej nie mają charakteru cywilnoprawnego. Są świadczeniami publicznoprawnymi, a ich wyłączną materialnoprawną podstawą są przepisy ustawy lutowej. Punktem wyjścia do dalszych konstatacji winna pozostawać okoliczność, że zaskarżony wyrok oparty został na kilku fundamentalnych okolicznościach faktycznych, w tym skazaniach J. Ł. za działalność niepodległościową. Jednakże kierunkowo, a więc w zakresie oddalenia wniosku w całości, wyrok oparto przede wszystkim na tym, że J. Ł. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 3 czerwca 1947 r. sygn. akt K. 247/47 za to, że

I. w dniu 21 listopada 1946 w K., gm. [...] pow. [...] wraz z czterema innymi osobnikami, będąc uzbrojonym w broń palną zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę J. B. konia z saniami, wieprza, garderobę męską i damską oraz różną bieliznę pościelową, używając względem J. B. i jego żony W. przemocy przez zmuszanie ich pod groźbą użycia broni do położenia się na podłódze, oraz bijąc J. B. i ciągnąc za włosy W. B., gdy ci nie chcieli wydać im klucza od stajni;

II. w nocy z 28 na 29 listopada 1946 pow. T. wraz z dwoma innymi osobnikami, będąc uzbrojonym w broń palną, zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę J. K. konia i krowę zmuszając S. S. i jego żonę W. biciem i groźbą użycia broni do wydania im klucza, od stajni i obory K., zaś T. S. do otworzenia stajni i wyprowadzenia konia;

III. 6-go stycznia 1947 r. na drodze pomiędzy P. a Ł. pow. T. wraz z dwoma innymi osobnikami, będąc uzbrojony w broń palną, zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę W. M. parę koni i sanie, na szkodę W. M. buty z cholewami oraz na szkodę tychże i J. A., N. M., J. M. i J. M.1 około cztery tysiące złotych gotówki i różne towary wartości czterech tysięcy złotych - używając względem wyżej wymienionych przemocy przez zmuszenie ich pod groźbą użycia broni do podniesienia rąk do góry, zejścia z sani i położenia się na ziemi.

Za te czyny, na podstawie art. 259 k.k. i art. 6 ust. 3 amnestii z 22.11.1947 r. w zw. z ust. 20 został skazany na kary po 4 lata więzienia, a łącznie wymierzono mu karę dziewięciu lat więzienia oraz utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na 6 lat. Z kolei na podstawie amnestii z dnia 22.11.1947 r. wymierzoną karę więzienia złagodzano do 6 lat.

Wyłącznie do tej sprawy było wówczas stosowane wobec J. Ł. aresztowanie, co zresztą wynika już z treści samego aktu oskarżenia (Sr 1241/47).

Wedle art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1820, j.t.) osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia lub decyzji. W obliczu śmierci tej osoby uprawnienie to przechodzi na małżonka, dzieci i rodziców. Przewidziane w tym przepisie uprawnienie doznaje jednak istotnego ograniczeń, określonych w art. 8 ust. 4 i 5. Rudymentalne dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenie miał więc art. 8 ust. 5 w/w ustawy, obowiązujący od dnia 18 listopada 2007 r., a dodany do porządku prawnego na podstawie ustawy nowelizującej z dnia 19 września 2007 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 1372). Zgodnie z tym przepisem, uprawnienie do odszkodowania i zadośćuczynienia nie przysługuje osobom, których działalność, w okresie będącym podstawą stwierdzenia nieważności orzeczenia albo uznania za nieważne decyzji o internowaniu, stanowiła zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Bez znaczenia jest przy tym to, czy działalność taka miała miejsce przed, czy też po wydaniu takiego orzeczenia albo decyzji. Wolą ustawodawcy było zatem przyznanie rekompensaty wyłącznie tym jednostkom, które swoją postawą, zachowaniem i uporem nie tylko prowadziły walkę niepodległościową, lecz w tej walce okazały się niezłomne i wytrwały, także po zapadłych, pozbawiających ich wolności orzeczeniach lub decyzjach (vide wyrok SN z 10.11.2021r., IV KK 510/21). Co istotne, przepis art. 8 ust. 5 ustawy lutowej, jako wyjątek od reguły ustanowionej w art. 8 ust. 1 tej ustawy, nie powinien podlegać wykładni rozszerzającej. Działalnością stanowiącą zaprzeczenie działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, która wedle art. 8 ust. 5 ustawy wyłącza uprawnienie do zadośćuczynienia, jest jednak m.in. kryminalna działalność przestępcza i z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 8.4.2021r., II AKa 406/20, wyrok SA w Szczecinie z dnia 20.10.2022r., II AKa 150/22). Działalność J. Ł. w Armii Krajowej nie wpływa, wbrew stanowisku apelującej, wprost na ocenę ograniczenia z art. 8 ust. 5 ustawy lutowej, ani nie ekskulpuje go do aktywności przestępczej. Bez znaczenia pozostaje tu okoliczność, że Państwo Polskie (w rozumieniu powołanego przepisu) nie było bezpośrednim pokrzywdzonym przestępstwem. Każda bowiem powszechna działalność przestępcza winna być uznana za zachowanie przeczące działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Nie sposób wszakże uznać, by popełnianie przestępstw pospolitych, na szkodę innych obywateli, było działaniem zgodnym z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego (por. post. SN z dnia 4.3.2010r., V KK 230/09). Jest to wszakże nic innego, jak zaprzeczenie działalności

patriotycznej. W tym kontekście nie można więc uznać, by doszło do naruszenia przez sąd I instancji art. 7 k.p.k., czy też art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Należy także zaznaczyć, że przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1820) nie ma charakteru normy stanowczej, a więc takiej, która zawierałaby zakaz bądź nakaz określonego zachowania. Wskazuje się w tym przepisie na określone przesłanki materialne do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia. Ocena tych przesłanek objęta jest natomiast sferą swobodnego uznania sędziowskiego. W konsekwencji obraza w/w przepisu w pryzmacie art. 438 pkt 1a k.p.k. nie jest możliwa. Nie można nadto podzielić stanowiska apelującej, że doszło do naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, a to z tej przyczyny, że sąd I instancji trafnie stwierdził występowanie ograniczenia zawartego w art. 8 ust. 5 tej ustawy.

Wniosek

1.	Zmiana wyroku poprzez uwzględnienie żądania T. I. i W. Ł. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia,	☐ zasadny
2.	Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie	☐ częściowo zasadny
☒ niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania T. I. i W. Ł. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia nie mógł zostać uznany za zasadny, co było następstwem nieuwzględnienia podniesionych zarzutów apelacyjnych. Przepis art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1820) zastosowany bowiem został przez sąd I instancji prawidłowo. Nie doszło też do obrazy pozostałych przepisów wskazanych w apelacji. Zauważyć nadto wypada, że wniosek alternatywny, w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd I instancji nie posiadał niezbędnego w okolicznościach wymienionych w treści art. 437 § 2 k.p.k. Nie zachodziła zwłaszcza potrzeba ponownego przeprowadzenia w całości przewodu sądowego przez sąd I instancji.

1. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności

1.

2. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok Sądu I instancji został w całości utrzymany w mocy.

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy

1. Apelacja pełnomocnika wnioskodawców nie była skuteczna. Nie zostały uwzględnione zarzut postawione w treści środka odwoławczego, związane z naruszeniem art. 7 k.p.k. oraz obrazą przepisów prawa materialnego. Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy pozwolił w pełni oraz w sposób nie budzący wątpliwości na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, które zdaniem sądu było prawidłowe. Sąd ad quem nie stwierdził przy tym okoliczności określonych w treści art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., które obligowałyby do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

1. -----

Zwiążle o powodach zmiany

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

☐ art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

1.1.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

☐ art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

2.1.

Konieczność umorzenia postępowania

☐ art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia

3.1.

4.1.

☐ art. 454 § 1 k.p.k.

Zwiążle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>
-----	-----
1. KOSZTY PROCESU	
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>

2, 3

W oparciu o treść § 17 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r., poz. 18 ze zm.) w zw. z art. 626 § 1 i 634 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika wnioskodawców - adw. I. B. kwotę 442,80 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wnioskodawców w postępowaniu odwoławczym. Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego koszty

postępowania w sprawach objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa.

2. PODPIS		
SSN Adam Roch	SSN Paweł Kołodziejski	SSN Igor Zgoliński

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców T. I. oraz W. Ł.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18.08.2022r., Żo (Un) 6/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☐ co do winy
		☐ co do kary

		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty		
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>		
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
☐	art. 439 k.p.k.	
☐	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
☒	uchylenie	☒ zmiana